

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤῸ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὃταν μιά γυναίκα δὲν μαντεύει ἀμέσως τὸν ἔρωτα ἐνὸς ἀνδρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλον.

***

Ἐνα ψυχολογικὸ παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.
Ὁ Κλείτων ἀγαπᾷ τὴν Ἴσμινην καὶ ἡ Ἴσμινη ἐρωτεύεται τὸν Κλείωνα.

Μιά ἡμέρα συναγνώνται μονάχοι.
Εἶνε συγκινημένοι, ταραγμένοι.
Δυὸ λέξεις θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πείσουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ νὰ ἐνωθοῦν διὰ παντός. Ἀλλὰ τί συμβαίνει καὶ μιλᾷν μόνον γιὰ τὸν καρό, γιὰ τὴν μουσική, γιὰ τὸ θέατρο, τὴν τραγωδίαν;

Χωρίζονται χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτε!
Πάει.
Ὅλα ἔχουν τελειώσει ἀναμεταξύ των...

***

Ἐνας Ἄγγλος εἶπεν:
— Ὁ ρεμβασμὸς ἐμπρὸς σὲ ἕνα ὄμορφο τοπεῖο, μαζὶ μὲ μιά γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ κανεὶς, εἶνε γυδαῖον καὶ ἄξιον περιφρονήσεως, ἰδεώδες, ἐνὸς ἀστού, ποὺ ἔχει ἀξιώσεις φιλολογικῆς.

***

Δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς πολὺ, ὅταν δὲν ὑποφέρει πολὺ.

***

Ἡ γυναίκα καὶ ὅταν ἀκόμη θέλει νὰ κυριαρχῇ ὡς δεσπότης, δὲν ἔχει παρὰ τὸν τρόπον σκλάβας. Ἡ τυραννία εἰς τὸν ἔρωτα, ἐγκνεται εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ὑπηρεσίαν της, τὴν μικρομέριμνάν της, τὴν ὑποταγὴν της καὶ τὴν αἰσθάνεται κανεὶς καταδικασμένην σὲ δουλικὴ στάσι ἀκόμη καὶ στὴν δεσποτεία της.

***

Τὰ δάκρυα τῆς γυναίκος εἶνε ὅπως αἱ βροχαὶ ἐκείνης ποὺ ἔρχονται ἔπειτα ἀπὸ τὴν θύελλαν καὶ ἀποπλύνουν καὶ καθαρίζουν τὸν ὄφρανον.

Ἐξαγνίζουν τὸ πάθος.

***

Ἐγάρχουν πολὺ λίγες γυναίκες, τῶν ὁποίων νὰ σᾶς ἀρέσῃ ἡ συνομιλία, ἀφοῦ κατεκτήθησαν.

***

Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνον τρόπος νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς μίαν γυναίκα.

Νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀπὸ αὐτήν.

Αἱ ΕΥΡΩΠΑΙΑΙ ΚΑΙ Ὁ ΕΡΩΣ

Αἱ παλαιαὶ παραδόσεις, ὡς ἐξῆς κατέταξαν τὴν ἐρωτικὴν κατάστασιν καὶ διαθέσιν τῶν γυναικῶν:

Αἱ Ἰσπανίδες εἶνε ἡ πρῶτες, ποὺ, σάν γυναίκες, ἀγαποῦν πιστά. Ἡ καρδιά των εἶνε μὲ εὐκρίνεια ἀφοσιωμένη. Ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά τους κρύβουν καὶ ἕνα ἔχειριδιον.

Ἄλλοίμονο στὸν ἄπιστο!

Αἱ Ἰταλίδες εἶνε πολὺ θερμῆς.

Αἱ Ἀγγλίδες ὅταν δὲν εἶνε ἐξημμένα, εἶνε μελαγχολικῆς. Πάντως ὅμως εἶνε ἄνοστες καὶ ἐπιτηθευμένες.

Αἱ Γερμανίδες εἶνε τρυφερῆς καὶ γλυκῆς, ἀλλὰ ἄνοστες καὶ αὐτὲς καὶ μονότονες.

Αἱ Γαλλίδες εἶνε πνευματώδεις, κομψαὶ, ἡδυπαθεῖς, ἀλλὰ ψευδονται σάν τοὺς διαβόλους.

Αὐτὰ λέγει γιὰ τὴν διάφορον γυναικῆς ὁ Δεσκυρῆ.

Ὁ Βερεῦ προσθέτει:

Ἡ Πορτογάλις εἶνε κούτη καὶ ζωηρή. Εἶνε ἡδυπαθετέρα ἀπὸ τὴν Ἰσπανίδα καὶ τὴν Ἰταλίδα.

Ἡ Γαλλίδες εἶνε περισσότερο κοκκίνες, παρὰ τρυφερῆς.

Ἡ Γερμανίδες σάν βορεινῆς εἶνε κρύες.

Καὶ ἡ Ρωσίδες εἶνε ἐπιρρεπεῖς διὰ ἔρωτα, ἂν καὶ εἶνε βόρειες, περισσότερο ἀπὸ τὴν Γερμανίδες καὶ περισσότερον διεφθαρμένες ἀπὸ τὴν Γαλλίδες.

Ταῦτα ὁ Βερεῦ τὰ ἀποδίδει στὸν τρόπο τῆς ζωῆς των.

Ἐπειδὴ ζοῦν, σὲ μιά ἀδιάλειπτο θερμότητα, μέσα σὲ σόμπετες ἀναμμένες πάντοτε καὶ ντυμένες πάντα μὲ δερμάτινα φορέματα καὶ βαρεῖες γούνες, πράγματα δηλαδὴ ποὺ δίνουν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, ποὺ δὲν τὸ μεσημερινὸ τὸ κλίμα.

Γιὰ τὴν Ἑλληνίδες ἡ παγκόσμιος πειραματικὴ καὶ ἡ πρακτικὴ σοφία τῶν διαφόρων γυναικολόγων καὶ ἐρωτολόγων, δὲν λέει τίποτε!

Ἴσως καλλίτερα, Ἴσως καὶ χειρότερα!

Οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονες τῆς ἀγάπης, ἀνέταμον ἐπίσης καὶ τὴν καιρικῆς ἐποχῆς τοῦ γυναικείου ἔρωτος.
Λένε λοιπὸν ὅτι τὸ θέρος ἢ γυναικα, εἶνε πιεὶ ἐρωτῖα, παρὰ τὸν χειμῶνα.

Οἱ Τοῦρκοι ποιητὰ ὅμως ἔχουν ἀντίρρησην.

Τί νὰ σὲ κάνω, ἀγάπη μου, τὸ καλοκαίρι, ποὺ ὁ ἥλιος μας θέλει γυμνοὺς καὶ μοναχοὺς μακριὰ τὸν ἕνα, ἀπὸ τὸν ἄλλον!
Τὸν χειμῶνα σὲ αἰσθάνομαι ὅλη ἰδική μου, ὅταν σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά σου.
Ὅταν τὸ θάλλος μας ζυμονεῖ, σὲ ἕνα σῶμα, μιά ἀγάπη, μιά ψυχὴ!

Λέει ἕνας Μουσουλμάνος ἐμπνευσμένος.
Κατὰ τὰς παρατηρήσεις, τῶν παλαιῶν φυσιολόγων, βροθῆσαν γυναικῆς στεῖραι, στὰ ψυχρὰ κλίματα τῆς Ἑθρώπης, καὶ ἐνεκεν τῆς ψυχρότητος ταύτης ἀκριβῶς, αἱ ὁποῖα ἐγένοναι γόνιμα, ὅταν κατεβῆσαν εἰς τοὺς τροπικοὺς, σὲ μεσημβρινὰ, ζεστά, τουτέστιν μακρῆ...

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Τώρα ἂν σπουδάσουμε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν γυναίκα βγάζοντες παρατηρήσεις ἀπὸ τοὺς ἔρωτας μεγάλων συγγραφέων τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

Ὁ ποιητὴς καὶ λογογράφος Θεόφιλος Γκατιέ, ἔγραψε κάποτε:

— Σοφίζομαι, λέγει, γιὰ νὰ διδάξω τὸ ἄλφα-βῆτα, τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ μάθω τὸν συλλαβισμόν τῆς ἀγάπης, σὲ χοριστάκια ἀφελῆ.

Προτιμῶ τὴν γυναίκα, ποὺ ξέρονται καὶ διαβάξουν τροχάδην τὸ μᾶθημά τους. Ἐταί φθάνει κανεὶς γρηγορώτερα εἰς τὸ τέλος καὶ εἶνε σὲ κάθε μᾶθημαῖσι καὶ εἰς τὸν ἔρωτα, ἐκείνο ποὺ ἀξίζει ἀπὸ τὸ τέλος.

***

Ὁ Α. Οὔσσαϊ ὁ μυθιστοριογράφος λέγει:
— Ἡ ἀγάπη εἶνε χόημα τοῖς μετρητοῖς. Ἐνας πτωχός, ποὺ ἔχει τὴν ἀγάπην στὸ χερί, εἶνε πλουσιώτερος ἀπὸ ἕναν τραπέζιτην.

***

Ὁ πολυπαθῆς καὶ ἐρωτικῶς πολυμαθῆς Μυσσέ, συμβουλεύει:
— Πιέτε ἔρωτα, ὅσον πίνει ἕνας ἐγκρατῆς κρασί.
Ποτὲ μὴ φθάνετε στὸ σημειῶνά γίνετε μέθυσος ἀπὸ αὐτόν!

***

Ὁ Μυρζέ, ἔλεγε:
— Τὰ μεγάλα πάθη πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκβάλλουν στὸν θάνατο.

***

Ἀκοῦστε τώρα καὶ τὸν μέγαν Σαίξπηρ:
— Ἡ ἀγάπη κατοικεῖ εἰς τὰς ὠραιότερας ψυχάς, ὅπως τὸ σκουλήκι κολλάει στὸ μπουμποῦκι τοῦ ὠραιότερου ρόδου.

***

Ὁ Στάνταλ, ὁ πρόδρομος τῆς ψυχολογικῆς σχολῆς, μᾶς λέγει:
— Ὁ ἔρωτος εἶνε ὁ πιεὶ ὑπερήφανος ἀπὸ τοὺς τυράννους. Θέλει νὰ εἶνε τὸ πᾶν ἢ τίποτε!

***

Ὁ ἰδανικώτερος ἔρωτος ἦταν τὸ μεσαιῶνα, στὴν ἐποχὴ τῶν Τροβαδούρων.
Νὰ, ἀπὸ τὸν μῦθον τοῦ μεσαιῶνος, ποὺ ἐνέπνευσε ποιητὰς καὶ λογογράφους, ἡ ἱστορία τοῦ Ζωφρέ-Ρουδέλ ποὺ ψάλλει τὸν ἰδανικώτερον καὶ ὠραιότερον ἔρωτα τοῦ κόσμου.

«Ὁ Ζωφρέ Ρουδέλ, ἦταν ἀρέντης τῆς Βλαίας στὴν Προβηγγία, ἀριστοκράτης καὶ τροβαδούρος. Σώζονται ἀκόμα ἀρκετοὶ εἰχίρι του, περιπαθεῖς. Ἀλλὰ περιπαθεστεροὶ καὶ ἀπὸ τοὺς σίχους του, εἶνε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ Ρουδέλ ἀγάπητος δυνατὰ, μέγιστος ἔλλας καὶ μέγιστος θανάτου, ὅσο δὲν ἀγάπησε κανεὶς, στὸν κόσμοδὸν κάτω. Ἀγάπης, ἀλλὰ πῶς; Δὲν σαγγενῆθηκε ἀπὸ τὰ θείλητρα καμμάς. Δὲν εἶδε καμμιὰ, τόσο ὄμορφη, ποὺ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ μάλια.
Ἐρωτεύθηκε ἐξ ἀκοῆς.

Πρωτοφανὲς παράδειγμα στὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης!

Ἡ λατρευτὴ του ἦταν ἡ Μελισάνδη, ἡ κόμησσα τῆς Τριπόλεως τῆς Ἀφρικής.

Μὴ λημονεῖτε ὅτι εἴμεθα στὴν ἐποχὴ τῶν σταυροφόρων καὶ τοῦ ἰπποτισμοῦ. Εἰς τὸν 12ον αἰῶνα, καὶ οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀσσυρίας, εἶχαν καταλάβει πολλὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς, ὅπου ἴδρουν βασιλεῖα δικὰ τους.

Ἄκουσε λοιπὸν καὶ ὁ Ρουδέλ, διὰ τὴν Μελισάνδην, ὅτι ἦταν ἕνας ἄγγελος ἐπιγίαιος, ἄγγελος τῆν μορφῆν καὶ τὴν καρδίαν, περιποιητικὴν στοὺς χριστιανούς προσκνηγνῆς, ὅτι εἶχε ὅλες τὴς ἀρετῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ποὺ ἦσαν τότε τὸ ἰδανικὸν τῶν ἰπποτῶν. Καὶ ἀπὸ τὴν φήμην αὐτὴ ἀναψε καὶ κάηκε ἡ καρδιά τοῦ Ζωφρέ Ρουδέλ.

(Ἀκολουθεῖ)